
INHOUD BULLETIN NR. 47

- 2** **Diesviering 12 februari 2011**
Donald Koppel
- 6** **Bezoekers Dies**
- 9** **El perro de Ramón Ramirez**
Herinneringen aan oud-docent J.W. Gramberg
Donald Koppel
- 10** **Vierde Generatie...**
Anix Lieftinck
- 13** **Het Amsterdams Lyceum 95 jaar in 2012!**
- 14** **Kort Nieuws**
- 17** **Een ontmoeting**
Carla Bruinier-Verbrugge
- 18** **De Drietand 80 jaar**
Marijke Frings
- 24** **Van het secretariaat**

DIESVIERING 12 FEBRUARI 2011

Hoe ver het was (en hoe lang)

Zoals elk jaar doet voorzitter Piet Boekel de aftrap voor weer een gezellige OLO-borrel.

Alfred van Cleef – na vandaag is Paula ‘de moeder van’ – wordt door voorzitter Piet Boekel op zijn geheel eigen wijze aangekondigd. Alfred spreekt vandaag over zijn boek *De verborgen verordening*. “Ordering,” souffleert de spreker.

Spreker toont een foto, waarop hij een imposante Che Guevara-look heeft. Zo zag hij er dus uit toen hij na het gymnasium bij het Amsterdams aanklopte.

Op welk gymnasium Alfred zat blijft in nevelen gehuld. Het Vossius volgens Alfred – zou die het niet het beste weten? – het Barlaeus volgens Piet, die meent door sprekers moeder op het verkeerde been te zijn gezet.

En die moeder lacht wat schamper: “Nou ja zeg!”

Alfred steekt van wal, en zal de lessenaar het eerste uur niet meer verlaten.

Hierover waren, naar aanleiding van enkele te lange optredens in het verleden, toch afspraken gemaakt? Of niet? Nou, ik vond het niet erg, want ik heb genoten, maar anderen begonnen na een half uur toch wat ongemakkelijk te zitten, zo vernam ik achteraf.

Het onderwerp is de nulmeridiaan die Alfred vanaf Engeland tot en met Ghana heeft gevolgd en het boek *De verborgen ordening* dat hij daarover schreef.

Ptolemaeus schijnt de eerste te zijn geweest die een nulmeridiaan op een wereldkaart gebruikte.

Alfred wordt in zijn woning omringd door kaarten, atlanten en globes en is dus reeds lang geïnteresseerd in het onderwerp, waarover nog nooit iemand een boek schreef.

Hij legt perfect uit hoe deze nulmeridiaan (lengtegraad) op zijn plaats terecht is gekomen. Dat ging niet vanzelf, en de grote politiek kwam er zelfs aan te pas. In 1884 werd op een internationale conferentie in Washington de Greenwich-meridiaan als nulmeridiaan voor de hele wereld aanvaard. Ons zeer westerse land ligt hierdoor op het oostelijk halfrond.

Aan anekdotes geen gebrek.

Het verlengde van de nulmeridiaan vormt de internationale datumgrens. Geen land wil twee verschillende dagen van de week op zijn grondgebied en zo ontstond een datumgrens die zich zigzaggend een weg over de uithoeken van de aarde baant.

In het midden van de Beringstraat loopt hij precies tussen de twee Diomedeseilanden door: Ratmanov of Imaqliq is de grootste van de twee, vormt het oostelijkste punt van Siberië en loopt één dag vooruit op het Amerikaanse eiland Kleine Diomedes of Inaliq. Beide eilanden liggen op anderhalve kilometer van de internationale datumgrens en op het dichtstbijzijnde punt drie kilometer van elkaar verwijderd: vanaf Inaliq is de volgende dag te zien, vanaf Imaqliq de vorige dag. Dat leidde bij de plaatselijke Inuit-bevolking op de beide eilanden tot het gezegde: ‘We gaan vandaag jagen, morgen schieten we het beest dood en gisteren eten we het op.’

De nulmeridiaan (beginpunt noordpool) komt bij het Oost-Engelse gehucht Tunstall voor het eerst aan land en loopt daarna door naar Greenwich. Deze Londense voorstad vormt nog altijd de basis van het systeem van internationale tijdzones en GMT – tegenwoordig UTC geheten – het ijkpunt voor de wereldwijde tijdrekening. Wij liggen op UTC plus 1. Dat ijken was natuurlijk een verhaal apart. Alfred toonde met behulp van zijn gps-apparaat aan, dat er aan de precisie nogal wat mankeerde. Economische motieven (toerisme) gingen vaak voor de waarheid. Her en der moesten dus eigenlijk (letterlijk) de bordjes verhangen worden, wat natuurlijk niet altijd gebeurde.

Ergens loopt de meridiaan dwars door een afvalbak voor hondenpoep, dan kan hij natuurlijk beter door een mooi hotel lopen. Bij de Altea Hills in Spanje verlaat de nulmeridiaan Europa, en dan wordt het met zijn reis wel menens. Alfred betreedt gebieden die je beter kunt mijden.

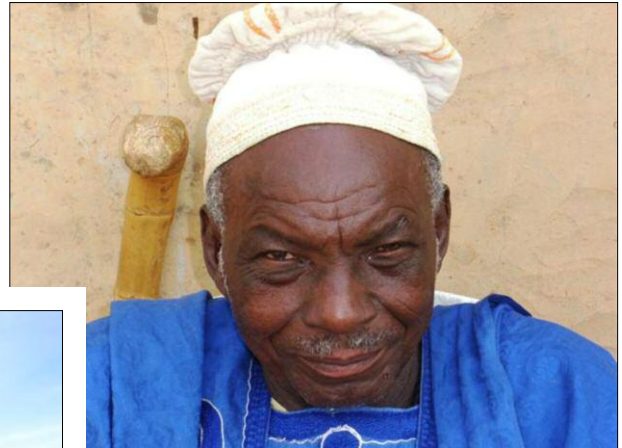
In de Sahara maakt hij kennis met de Toearegs, waar de mannen gesluierd zijn, en de vrouwen niet. Het is er heet, bar heet. Ergens in het oneindige gele zand ligt het karkas van een Citroën 2CV. Tot zover niets bijzonders, maar achter in het wrak bevindt zich het, door droogte en hitte, gemummificeerde lichaam van een potentiële illegaal. Hij droeg een bordje met de beoogde bestemming bij zich: Spanje.

Via Togo komt hij aan bij het eindpunt van de nulmeridiaan op het Afrikaanse continent: Ghana. Daarna verdwijnt de denkbeeldige streep in de Atlantische Oceaan. Dat eindpunt is in Tema, waar zich het inmiddels gesloten Meridiaan

Hotel bevindt. Zal wel geen deel hebben uitgemaakt van de 5-sterren le Méridien-groep, denk ik. Het voormalige hotel is tot bouwval geworden, en verschaft nu onderdak aan randfiguren van divers allooi.

Gauw wegwezen naar de haven, die eigenlijk verboden terrein is. Alfred legt daar een cirkeltje met stenen in het zand.

Hier is het dus, hier gaat-ie doorheen op weg naar de zuidpool...

*De koning van Dourtenga
(Burkina Faso)*

Steeds als Alfred van Cleef de nulmeridiaan kruiste maakte hij met zijn vingers een nul: het 'nulpuntritueel'.

Hier in het Malinese deel van de Sahara.

Het punt in de Ghanese havenstad Tema waar de nulmeridiaan het Afrikaanse continent verlaat, door Alfred van Cleef voorzien van deze stenen cirkel

Het lyceumfluitje (2)

Lang geleden – opa vertelt – in bulletin 5 van januari 1990 was er voor mij een aanleiding om een verhaaltje te schrijven over ons beroemde schoolfluitje. Vriendjes van mijn buurjongen meldden zich begin jaren vijftig altijd met de eerste tonen van “hallo op het feestelijk samenzijn”. Naar die school wilde ik ook.

Huispianist P(olo) de Haas, die het vandaag moest doen met een kreupele vleugel in het ‘verdomhoekje’, had een leuk idee: laten wij samen het lyceumfluitje ten gehore brengen. Na twee pogingen lukte het uitstekend: een talentvol groepje, nog geschoold door de heer Van Wijk. Polo wil er een mooi nummer van maken op het aanstaande lustrumfeest.

Goede gedachte.

Maar ik voeg er nog wat aan toe, en Polo weet er van:
maak het technisch mogelijk het fluitje als ringtone op onze gsm’s te zetten.
Een oproep: wie kan dat?

Rector Roel

Roel is in 2012 veertig jaar in dienst van ons trouw (zie schoollied) Lyceum, waarvan vijftientwintig jaar als rector. Over trouw gesproken. Wellicht omdat hij op deze manier nog beroemder dan zijn vroege voorganger Gunning dreigt te worden, heeft hij het plan opgevat de dagboeken van Gunning ter beschikking te stellen voor een promotieonderzoek. Hierover is al contact met de Universiteit van Amsterdam. Gunnings dochters steunen het idee. Dit project moet zijn afgerond vóór het 100-jarig bestaan van de school en tevens is het zijn bedoeling over Gunning een boek en een televisiedocumentaire te laten maken.

Wat betreft de huishoudelijke mededelingen: van het vwo is 96% geslaagd, en de laatste vier overgebleven havisten zijn inmiddels ook met diploma ‘weggebezemd’.

En op 1 april viert De Drietand zijn 16de lustrum rond het vernieuwde botenhuis onder de lyceumbrug.

Zoveel lustra in het verschiet, daar konden de aanwezigen meteen op toasten.

De OLO slaat in 2012 het jaarborreltje over – in het lustrumjaar is de school gastheer – maarrrrr (om met Ramblers’ Theo Uden Masman te spreken), wij komen terug.

En, het spetterende OLO-feest zal alles goed maken.

Donald Koppel (1962)

De bezoekers:

1938	Mary van der Dries-Wiedemann	1955	Robert de Wit
1941	Han van der Linden-Schadd		Anix Lieftinck
1943	Paula van Cleef-Joachimsthal		Tom van Nierop
	Hansje van Wijk	1956	Knud Dominicus van den Bussche
	Co Meulman		Conny Meslier
1947	Pauline Hengeveld-Brand	1957	Anneke Schendstok-Stradmeijer
1949	Nan van Halm-van Nierop		Gea Kok
	Tonny Posch-Michels		Nolette Brikkenaar van Dijk-Gouda
1950	Dick Schwarz		Frank van Heusden
1951	Paul Horsman	1958	Reina Spier-van der Woude
	Theo Allis		Carla van Weeren
	Roel Soeting		Akke Witte
1952	Polo de Haas	1959	Danielle Sajet
	Nico den Besten		Kuuk Griep
	Ewout van Dishoeck		Paula de Vree-Fernandes
1954	Louis Lissaur		Hein Waaijer
	Kitty van der Woude		Rita Lijs
	Mariëtte Ribbink-Kohly	1960	Helma Drukker
	Gouke van der Wal		Pim Fenger
			Koos Philips

*Polo als leider
van het Lyceumfluitconcert*

- 1961 Jan-Heyme Goedkoop
Luuk van Weert-Waltman
Coen Klarwater
Lodie Voûte
Ting-Tiang Wen
- 1962 Roef Swart
Martijn Hogeweg
Donald Koppel
Cees de Graeff
- 1963 Piet Boekel
Marijke ten Bosch-Blase
Dolly Bönnekamp
Eva van Santen
- 1965 Jan Luder
Elise Leguit
Ria van den Berg
- 1966 Elma Levij van Vinninghe-Lalk
Doortje Gunters
Bart Gijselman
- 1967 Maarten Lemberger
Frans van Soest
Joost van Heusden
- 1968 Reinout Hogeweg
Dik van Mourik
- 1969 Marion Spittuler
Erik Hans Ariëns Kappers

*uw verslaggever paraat
met schrijfgerei*

- 1970 Maria Wolff-Wieringa
Petra Schraa
- 1973 Christophe Thole
Marjan van Mourik
- 1974 Alfred van Cleef
Fako Kluiving
- 1975 Dilia Meijboom
- 1979 Marijke Frings
- 1990 Famke Kamphorst

Drs. R. Schoonveld
Mevr. T. de Jong
Drs. P. Schraa

Belangstellende:
Annèt van der Werff-Plooy
Assistentie:
Marinus Jansen
Philip Hermarij (2002)
Betty van Cleef

het 'strafbankje' kreeg een geheel nieuwe bezetting: in plaats van strafklanten nu het ontvangstcomité met Nan van Halm en Maarten Lemberger

EL PERRO DE RAMÓN RAMIREZ

Van Gramberg hadden we op de Literair Economische Afdeling (LE) Engels en Spaans. Die Spaanse taal (en zelfs letterkunde) maakte de LE echt tot LE. Gramberg had de wind er behoorlijk onder. Hij gebruikte altijd halve blaadjes om Spaanse woordjes te overhoren, en trok daar steeds een ernstig gezicht bij. Ik leerde ze 's-ochtends om halfzeven altijd nog even (voor de zekerheid). Zelfs een woord als dakgoot (*el canalón*) moesten we kennen. Wanneer heeft een toerist dat woord nodig?

Gramberg was getrouwd met een dochter van G.P. de Ridder. Dat was om meer dan één reden een goede keus omdat zijn schoonvader Spaanse leerboeken schreef. Die leerboeken vond ik toen al uitstekend: ik heb ze bewaard!

Sommige zinnen herinner ik me nog precies, zoals deze:

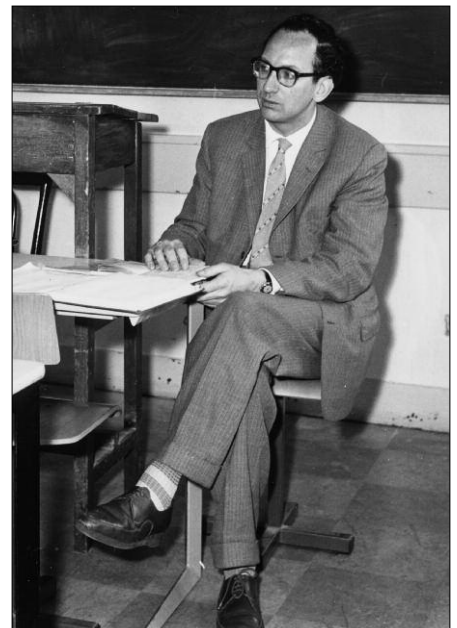
"el perro de Ramón Ramirez no tiene una cola" (de hond van meneer Ramirez heeft geen staart).

Nou ja, omdat 'cola' ook staat voor 'rij', heb je dat woord toch vaker nodig dan canalón.

Gramberg bracht ons de liefde voor *Ibèria* bij. Ik heb zeer veel aan zijn lessen gehad. Een verdiend compliment een halve eeuw later.

D.K. (1962)

Dhr. J. W. Gramberg 1926-2010
docent Engels en Spaans
1957-1969

VIERDE GENERATIE

In het begin van dit schooljaar werd mijn kleindochter, Yendi Bedford, – tot genoegen van de hele familie – leerling op het Amsterdams Lyceum.

Na de oriëntatie op vele andere scholen, maakte zij geheel zelfstandig deze keuze. Eerlijk gezegd had ik het niet verwacht, je zou vandaag de dag eerder denken dat deze jeugd zich liever ziet rond dwarrelen in een ‘gelikte’ omgeving, brede moderne gangen met veel lichtinval en heel grote lokalen. Maar juist die speciale sfeer, zo eigen aan het Amsterdams, de prachtige aula, en niet te vergeten de persoonlijke ontvangst, maakten dat zij onmiddellijk besliste, van enige twijfel was geen sprake. En waarom vinden we dit zo leuk? Wel... Yendi is de vierde generatie Lieftinck die voor deze school gekozen heeft!

Om verschillende redenen beëindigden niet alle familieleden de school met goed gevolg, maar wel is het zo, dat ook zij die voortijdig vertrokken, allen met heimwee terugdachten aan ‘Het Amsterdams’.

Mijn ouders, beiden geboren in 1904, behoorden tot de eerste lichting van onze school. Mijn vader, Frank Lieftinck, was na de vierde klas HBS vertrokken; de ware reden zijn we nooit te weten gekomen ondanks veel navraag. Misschien te lastig? Mijn moeder, Anna Maria Pleyte d’Ailly, ging verhuizen naar Hilversum en werd daar zeer tegen haar zin op het Gymnasium gezet. Dat schijnt volgens de overlevering een drama geweest te zijn.

In de na-oorlogse jaren was er geen sprake van dat kinderen zelf mochten kiezen: mijn broer Thommy (HBS-A 1952) en ik (Gymnasium-B 1955) werden zonder overleg geplaatst, waarschijnlijk vanwege de goede herinneringen van mijn ouders. Wat mij betreft was het een schot in de roos. Ik besef heel goed dat veel mensen hun middelbare schooltijd idealiseren, maar toch, voor mij had het nergens beter kunnen zijn. Die zes jaar zijn nog altijd onuitwisbaar, ze vertegenwoordigen humor, discipline, behulpzaamheid, persoonlijke benadering, verbondenheid, ware vriendschap en hebben als zodanig bijgedragen tot een positieve levenshouding. De diversiteit in karakters van de docenten, ongelooflijk. Het leek wel of zij erop geselecteerd waren, niemand was ‘gewoontjes’. Alleen daarover zou ik al een boek kunnen schrijven, diegenen die ook les van hen hebben gehad zullen het met mij eens zijn: waren ze niet fantastisch? De leraressen Van Katwijk, Gutteling, Van Geldermalsen, en de docenten Schraa, Moll, Swart, Teixeira de Mattos, Van Wijk, Krijn, Van Pesch, Knook, Van der Harst, De Leeuw, Van Praag, Van Bruggen, allen onder de bezielende leiding van Gunning (met zijn secretaresse juffrouw Schaeffer in het ‘uithuilhokje’ ernaast) ... wat een uniek gezelschap en wat zijn zij allen tot voorbeeld geweest.

Maar er was nog zoveel meer: toneelspelen samen met docenten, het bakkertje in de pauze (een chocolade wafel voor 10 cent?), je eerste verliefdheid, het klassenboek, het mogen deel uitmaken van het D.B. En dan de feesten in de gymnastiekzaal beneden (when the saints go marching in!), het heeeeel vaak eruit gestuurd worden, de Wolkenlandpieken, alles bij elkaar: het was een gouden tijd.

Het was dan ook geen wonder dat onze kinderen Renée, Harald en Emilie de Man ook Lyceïsten werden en er een fantastische tijd hadden. Emilie een beetje al te fantastisch, ja ja, zodat er verzocht werd naar een andere school uit te kijken! Het werd het Vossius Gymnasium, maar ook voor haar bleef de Lyceumtijd troef en top!

Iste op de Artistieke Interlyceale 1954! Naast Anix: Mieke Offerhaus met de beker

Het D.B. 1954: vlnr Jules Jonckheer, Paulien van der Klei, Frits van Katwijk (regent) Anix, Peter Feldbrugge

Nu dan Yendi, de vierde generatie. Toch wel speciaal en ik zou me heel erg vergissen als niet ook zij – en met haar alle brugklassers van nu – een heerlijke middelbare schooltijd tegemoet gaat. Natuurlijk is er veel veranderd, maar die aparte sfeer die je eigenlijk niet onder woorden kan brengen maar die je wel voelt, meteen als je het gebouw betreedt, terwijl je de trappen oploopt langs die prachtige ramen, die sfeer is onveranderd.

Na deze jubelzang dan toch ook een kort moment van verdriet: het oudste dochtertje van Harald – zij zou de tweede van de vierde generatie zijn geweest – kreeg te horen dat ze was uitgeloot! Het kwam heel hard aan, het werd een waar tranendal. Ook zij had na vergelijking met veel andere scholen voor het Amsterdams gekozen. Ze had zich er bovendien geweldig op verheugd op dezelfde school als pappa, tantes, nichtje en oma te komen en de vele hoeraverhalen, waarmee zij was grootgebracht, bevestigd te krijgen.

Er zullen ongetwijfeld andere meningen zijn, maar ik blijf het huidige kies-systeem, zonder enig onderscheid van woonplaats, uitermate vreemd vinden.

Wethouder Asscher heeft al enige jaren beloofd er iets aan te veranderen, maar tot op heden is daar niets van te merken.

Maar laat ik eindigen, net zo vrolijk als ik begonnen ben, met de woorden uit ons schoollied:

*Eén beeld is er dat nooit vervaagt,
Dat is ons goed, ons trouw Lyceum!*

Anix Lieftinck (1955)

HET AMSTERDAMS LYCEUM: 95 JAAR IN 2012!

Noteert u alvast in uw agenda:

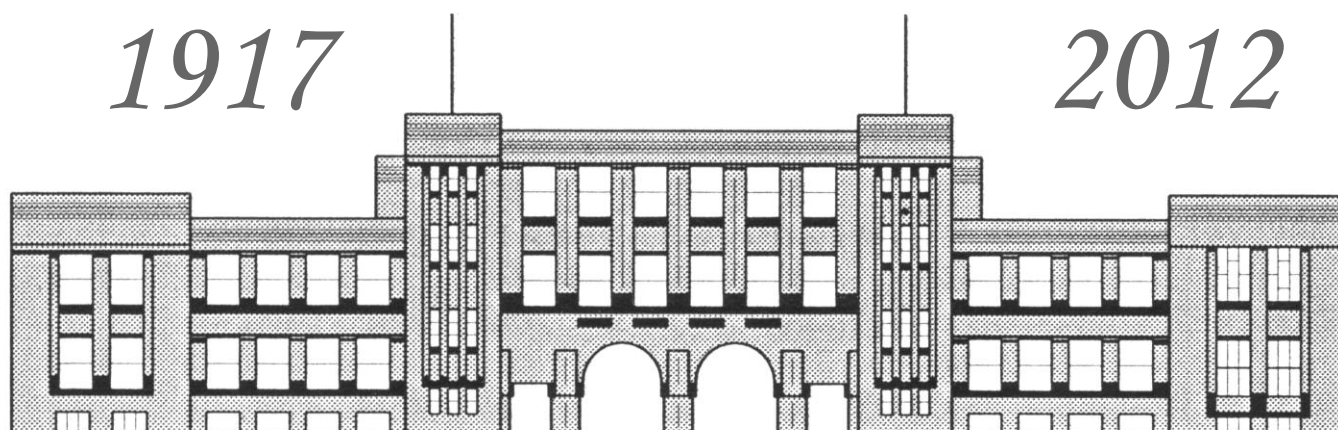
Zaterdag 11 februari 2012

zal het 19e lustrum gevierd worden, overdag op school en 's avonds met een feestelijke bijeenkomst in Zuidpool, een gezellige locatie, geheel omgetoverd in winterse sferen. De juiste plek voor jong, ouder en oud. Zuidpool bevindt zich vlak achter de RAI en is gemakkelijk te bereiken met zowel openbaar – als eigen vervoer. Het bestuur van de OLO, wederom bijgestaan door Max Gerschtanowitz, is al enige tijd bezig met de voorbereidingen.

In het najaar zult u hierover uitgebreid geïnformeerd worden. Ook het programma van de lessen overdag wordt dan bekend gemaakt.

Het enige wat u nu moet doen is de datum noteren in uw agenda, blackberry of iPhone! En vooral de datum doorgeven aan al uw vrienden en vriendinnen van school!

Het OLO-bestuur

KORT NIEUWS

www.amsterdamslyceum-olo.nl

Onze geheel vernieuwde en gebruiksvriendelijke website, opgezet door OLO-leden, zal medio juni on line zijn.

Op de site vindt u informatie over de activiteiten van de OLO, een digitaal archief waarop u zelf foto's van vroeger kunt plaatsen en zodra er iets nieuws te melden is over het lustrum in 2012, wordt dit daarop bekend gemaakt.

Verder vindt u er informatie over leden van de OLO, waarbij het terugvinden van oude vrienden tot de mogelijkheden zal gaan behoren.

Niet OLO-leden hebben slechts beperkte toegang tot de website. Mochten er in uw omgeving oud-lyceïsten zijn die nog geen OLO-lid zijn, dan kunnen zij zich via de website opgeven als lid.

Oud-leerlingen in de pers

André Szász (1952), (voormalig directeur van De Nederlandsche Bank) '*Afschaffen euro lost niets op*'. Interview Het Parool 13 december 2010 [naar aanleiding van zijn lezing, waarvan in het Financieel Dagblad van 11 december 2010 onder de titel 'Bindmiddel of splijtzwam?' de verkorte tekst was afgedrukt.]

Rudy Kousbroeklezing

NRC : samenvatting van de Rudy Kousbroeklezing, gehouden op 1 april 2011 door de schrijver K. Schippers. Hij volgde daarvoor onder meer de route die Rudy in zijn jeugd moet hebben afgelegd van zijn huis naar het Valeriusplein en keek ook rond in het gebouw. Een impressie daarvan is opgenomen in de genoemde samenvatting. De complete tekst is opgenomen in het geheel aan Rudy Kousbroek gewijde nummer van De Gids van 23 april 2011.

Lideke Heuwekemeijer-de Lange (1935)

Een rusthuis voor rusteloze geesten, interview Het Parool 22 mei 2011. Lideke woont al 18 jaar in het Rosa Spier Huis in Laren. Zij was de initiatiefneemster voor het door Kurt van Es geschreven boek over *Een leven lang kunst - 40 jaar Rosa Spier Huis: unieke woongemeenschap voor oudere kunstenaars*. Tekst Kurt van Es, fotografie Dolph Kessler; uitgeverij Elikser B.V., 2011.

Een kopie van het gewenste artikel wordt u op aanvraag toegestuurd door het OLO-secretariaat.

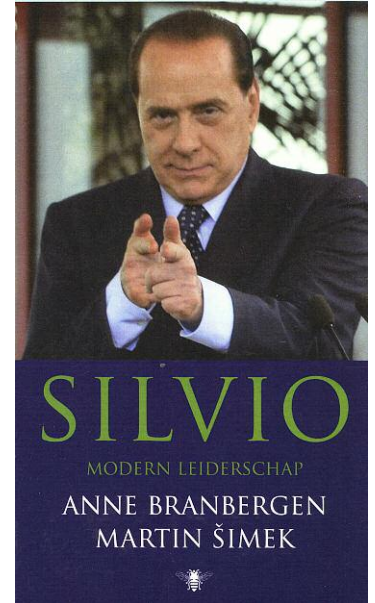
Publicatie oud-leerling

Anne Branbergen (1983)

Silvio – Modern leiderschap

De Bezige Bij, 2010 [co-auteur Martin Šimek]

In de vorm van een dagboek volgden de auteurs Berlusconi een jaar lang op de voet, van zijn drieënzeventigste tot zijn vierenzeventigste verjaardag. Een jaar waarin hem van alles overkwam: een aardbeving, een escortschandaal, een echtscheiding, een stortvloed aan processen wegens corruptie, banden met de maffia, belastingontduiking – en een aanslag op zijn leven. Maar niets bracht zijn positie als premier in gevaar. Wellicht heeft Silvio Berlusconi een nieuw tijdperk ingeleid, het tijdperk van het moderne leiderschap, dat op de kunst van de communicatie is gebaseerd: het enige dat echt telt, is hóe iets wordt gecommuniceerd, niet meer wát.

Uit de pers:

- ‘Anne Branbergen is al jaren een van de beste Nederlandse correspondenten in Italië en zeker de leukste. Bereidde zij de pasta voor dit boek, radiomaker en Italië-passionato Martin Šimek lijkt verantwoordelijk te zijn geweest voor de saus. *Silvio* mag het product van een geslaagde samenwerking heten. (...) Behalve in het karakter van Silvio verschaffen de auteurs ook inzicht in contemporain Italië.’ **** - *de Volkskrant*
- ‘Objectief, maar onthutsend dagboekportret van een man die in het buitenland tot koning van alle schandalen is gekroond, maar in eigen land nog altijd als keizer verdeelt en heerst.’ - *De Morgen*
- 'Een wervelende beschrijving van de vele podia die de Berlusconi-show een jaar aandeed.' - *nrc.next*

In 2007 verscheen van Anne Branbergen *Italië na de zomer*, waaraan in ons bulletin van december 2007 aandacht werd besteed. Anne heeft bovendien al enige keren een lezenswaardige bijdrage geleverd aan het OLO-bulletin.

Loting

De aanmelding voor het cursusjaar 2011/12 overschreed de beschikbare capaciteit met 45 aspirant-leerlingen, zodat er helaas weer moest worden geloot.

Nieuwe kozijnen

Het gebouw kreeg nieuwe kozijnen: de vervanging was hard nodig omdat de in 1964 aangebrachte kozijnen door houtrot waren aangetast, terwijl bovendien kapotte scharnieren niet vervangen konden worden. Ze zijn teruggebracht in de oude stijl uit 1919. Natuurlijk met modern dubbel glas en een warmtewerende coating. Door de vervanging van de kozijnen is de renovatie en restauratie die tien jaar geleden begonnen is, eindelijk voltooid.

*De vervanging in volle gang:
rechts zoals het was vanaf 1964 en links
zoals het ooit was en nu weer is*

foto: gebouw in 1919

EEN ONTMOETING

Onlangs ontmoette ik een oud-leerling van het Amsterdams Lyceum in ons ‘troisième age’ appartementengebouw in Bilthoven. Het was Florian van Hall, die ook in 1949 eindexamen deed. Hij zat op de HBS-B en ik op de HBS-A, die destijds door Gunning L.E. werd genoemd, wat stond voor “Literair Economisch”. De lessen werden gegeven in het AVIO-gebouw.

Voor de B-leerlingen betekende L.E. “Luie Ezels”. Onze rector vond deze benaming ongepast.

De L.E. heeft mij een basis gegeven voor het leven, want op 80-jarige leeftijd geef ik nog steeds met plezier leiding aan onze literaire kring.

OLO-bulletin nr. 46 besteedde aandacht aan het monument voor Walraven (Wally) van Hall, die beroemd werd als bankier van het verzet. Als neef van Gijs en Wally van Hall was Florian in september aanwezig bij de onthulling van het monument en ik heb hem het verslag van die plechtigheid laten lezen. Hoe toepasselijk zijn de woorden in hetzelfde bulletin van Martine Kuyper: “Eens van het Lyceum, altijd van het Lyceum”.

Tenslotte wil ik nog even ingaan op het stukje van Rob Knijff, in het zelfde bulletin. De door hem beschreven leraar Duits (Herr Doktor) Max van Bruggen was ook mij zeer bekend. Hij werd in die tijd ook wel “De Pruis” genoemd.

Ook ik kreeg bijles van hem in zijn woning in de Vijzelstraat. Voor mijn schriftelijk examen haalde ik slechts een 4. Herr Doktor leek het een goed idee om mij voor het mondeling examen individueel bij te spijkeren in de Duitse literatuur.

En dat hielp. Nooit vergeet ik zijn blik van trots toen hij mij het resultaat mededeelde: “Een 10”!, riep hij uit.

Het was het succes van óns samen.

Carla Bruinier-Verbrugge (1949)

naast Van Bruggen: Carla Verbrugge (nu 80) en Gerda Maarse (nu 81), die elkaar nog regelmatig zien.

DE DRIETAND 80 JAAR

Impressie van de feestelijke reünie op 1 april 2011

door Marijke Frings (1979)

Het is 'Rowingpride 2010': "Ha Marijke, ik zag dat je bij De Drietand hebt geroeid, je roeit nu in "De bezorgde ouders" samen met de beschermheer van De Drietand, Laurens Vollenbronck". Leuk, die naam ken ik inderdaad, van de uitnodiging van het vorige lustrum van De Drietand, waar ik helaas niet bij kon zijn. In mijn gedachten zie ik een oudere belegen aardrijkskundeleraar voor mij. Niets is minder waar! Laurens is een enthousiaste dertiger, een spring-in-'t-veld. Samen met onze mederoeiers hebben we een geweldige roeitocht door de grachten. Bij het homomonument houden we een korte stop en gaan we samen met de andere boten aan de Prosecco en cake. Laurens vertelt mij enthousiast over de reünie van De Drietand die hij aan het organiseren is. Dit keer wil ik het niet missen en zet het thuisgekomen meteen in mijn agenda.

Met de fiets stap ik het Amstelstation uit; ik heb het gered, mijn huis in Weert is weliswaar een puinhoop na een intensieve week, maar ik ben op weg naar de reünie van De Drietand. Al fietsend gaan mijn gedachten terug:

- Mijn eerste roeihalen in een skiff in 1975, Wouter Steiner houdt de punt vast, ik maak vervolgens een aantal halen met een riem en vervolgens met de andere riem.
- Ik lig in het water, de eerste en laatste keer dat ik omgeslagen ben. Een ouderejaars die toevallig voorbij fietst weet mij de skiff weer in te praten.
- Roeien door de Rosse Buurt
- Net op de Amstel gekomen met onze C4 liggen we stil voor een woonboot. In koor roepen we Rik, die vervolgens naar buiten komt om zijn one-man-show te geven.
- De stijlroeiwedstrijd in Leidschendam, ik een skiff met het roeishirt van Wouter Steiner aan, omdat ik zelf nog geen clubshirt had.
- Op het water voor de roeivereniging De Amstel zijn Marjolijn Sinkeler en ik ons aan het uitsloven. Zij staat met haar ene been in mijn skiff en met haar andere been nog net in haar eigen skiff. Ik doe hetzelfde maar dan andersom. Even later staat Marjolijn in de skiff waar ik net nog in stond en ik in de hare. Trots roeien we verder.
- Alexander Kuypers, van Okeanos, die altijd een of ander boot aan het opknappen is.

Ondertussen ben ik aangekomen bij De Drietand en zie overal blauwe en witte ballonnen. De leden zijn druk in de weer met opbouwen van de bar en de muziek. De reünisten vinden stuk voor stuk hun weg naar de kade via het torentje en halen herinneringen op. Het oudste hier aanwezige lid is – hoe kan het ook anders – Paula van Cleef. Ik hoor haar vertellen dat ze niet het oudste lid is, die oud-leerlinge is 90+ en woont in Engeland. Ik hoor verhalen over de beroemde meisjesvier en jongensvier die in hetzelfde jaar nationaal kampioen zijn geworden, respectievelijk gecoacht door Ria van den Berg en Gouke van der Wal.

De roeikampen in Friesland, de tochten naar Abcoude. Onze verhalen worden opgeluisterd door Pink Floyd en andere muziek uit de jaren zeventig. Het bier, de jenever en de Prosecco vloeien rijkelijk. De hapjes van Catering Saskia's Huiskamer laten we ons goed smaken.

'De bezorgde ouders' wordt te water gelaten. Samen met drie andere reünisten stap ik in de boot. In 'De Avonden' is het bestuur ingestapt, het blijkt dat we een wedstrijd gaan doen. Inroeien is er niet bij. We gaan gelijk op volle kracht en dat valt niet mee als je al aan het bier bent en een paar gamba's verorberd hebt. De redding is gelukkig nabij. Hun roertje is kapot, we liggen al snel met de riemen in elkaar, einde wedstrijd. We roeien gewoon door, het gaat nog best aardig. Bij roeivereniging De Amstel draaien we om. Nu is het tegen de wind in en dat is wel gemakkelijker voor de balans. Weer terug op het vlot sta ik opeens oog in oog met Wouter Steiner. Naast hem staan Jurriaan van der Reyden en Lex Spaan. Voor ik het weet sta ik weer met bier in mijn handen. En dan is ook Iris Rusz er, destijds de secretaris van De Drietand.

Rector Schoonveld en oud-beschermheer Eerkens zie ik ook, evenals bestuursleden van de Amsterdamsche Roeibond en de KNRB. Het officiële gedeelte staat eraan te komen. De boot die door Paula gedoopt zal worden ligt met riemen en al in de singels op het vlot.

Ze houdt een mooie toespraak, die ze eindigt met de volgende woorden:

"De naam is ontleend aan een boektitel van Reve, maar zou zomaar door Gunning bedacht kunnen zijn. De strekking lijkt op de tekst die we van Gunning meekregen, eerst eentje bij aankomst op school en later nog een bij het afscheid. Als hier nog mensen aanwezig zijn uit Gunnings tijd zullen ze het denk ik met me eens zijn.

Paula begiet de boot rijkelijk met champagne:

Ik doop u 'Moedig Voorwaarts' en wens u en uw bemanning een behouden vaart en veel overwinningen toe.

Vervolgens tilt het bestuur de boot in het water, stapt in en roeit ermee weg. Tegen het einde van de reünie sta ik na te praten met Iris en Laurens. Iris en ik sommen namen op van leden uit onze tijd, die er nu niet zijn. Bij het horen van de naam van Marjolijn Sinkeler schrikt Laurens op. Hij vertelt ons dat hij een mail heeft gekregen met het droevige bericht dat Marjolijn op 24 februari j.l. overleden is. Iris en ik zijn verstomd. We realiseren ons dat vieren en gedenken heel dicht bij elkaar liggen.

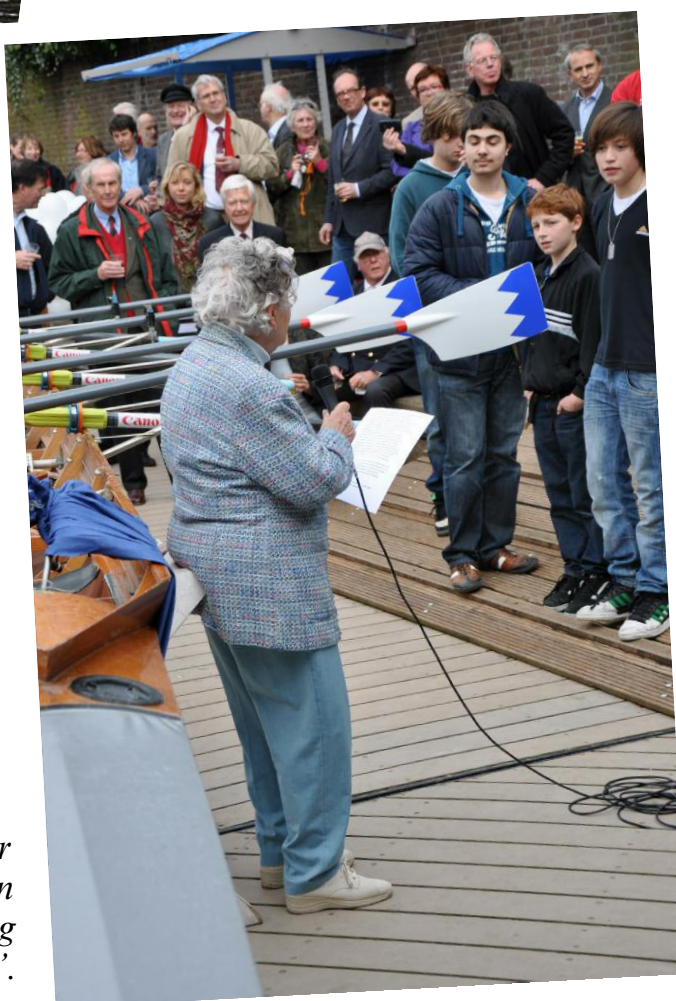
Ik sta nog in mijn roeikleding, weliswaar met een jas erover heen. Schoonveld heeft al snel door dat ik de school in wil om mij te verkleden. Hij geeft mij de sleutels. Met één van de sleutels kan ik in elk lokaal, vertelt hij. Een leuke gedachte. Nadat ik mij verkleed heb dwaal ik nog even door de gangen: de ingesleten trappen, de glas-in-loodramen, de buste van Gunning. De sfeer is nog steeds hetzelfde, het oude vertrouwde Amsterdams Lyceum.

Het 'wedstrijdje': het Drietandbestuur tegen (rechts) de reünistenvier met David Nan, Marijke Frings, Marianne Roos, Eva van Santen en Gerard Terwiel.

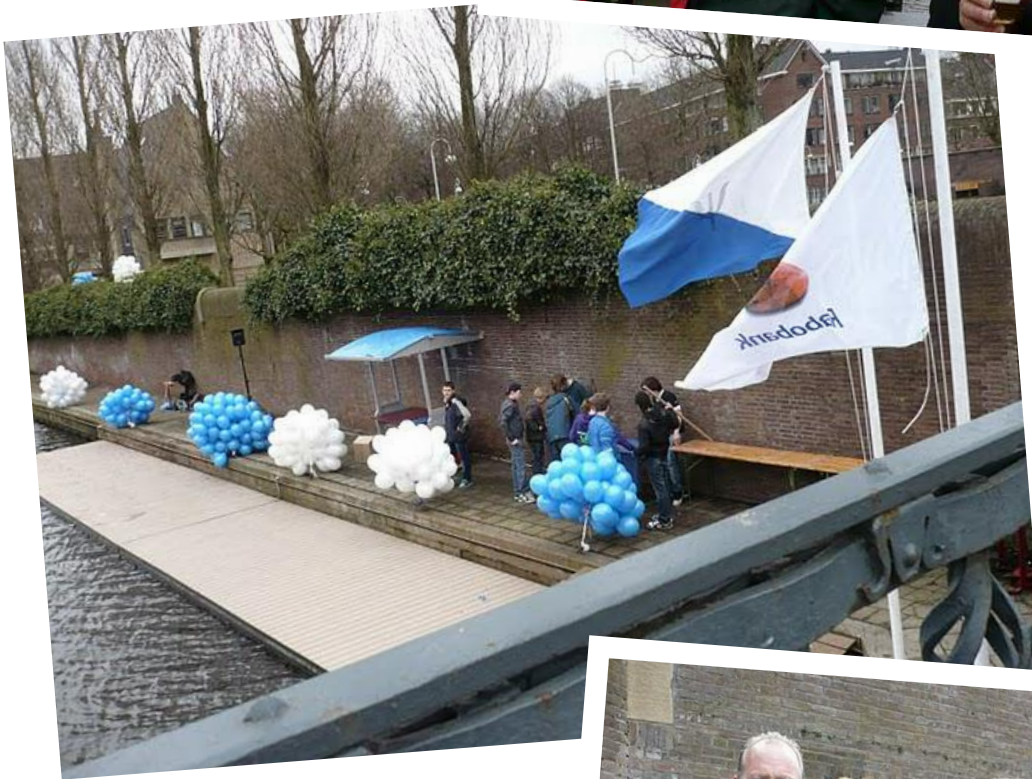
De door het bestuur van de Amsterdamsche Roeibond aan De Drietand geschonken wisselbeker

Paula van Cleef tijdens haar toespraakje voorafgaand aan de doop van de 'Moedig Voorwaarts'.

Eric Vriesinga naast John Werner (in 1952 resp. voorzitter van De Drietand en Regent) die voor deze gelegenheid hun Drietandspeldje hadden opgedaan

***Oproep aan Drietandreünisten:
uw foto's zijn welkom op
www.amsterdamslyceum-olo.nl***

Het oudste Drietandlid – voor zover ons bekend – is Annie Glerum, die behalve deze foto ook haar embleem (blauw met zilver) aan het archief afstond. Het bevindt zich nu in de vitrinekast met de roeitrofeeën.

*Roeidag 1932
(met Amstel Hotel en “De Hoop”)
vlnr: Pop Viëtor, Annie Glerum,
Jobs Gunning, Mijntje ter Poorten*

In haar op pag.19 vermelde toespraakje noemde Paula de gymlerares juffrouw van Geldermalsen, die in 1939 de meisjesvier coachte. Op onderstaande foto uit 1952 – ter gelegenheid van de tewaterlating van de ‘Dr. C.P. Gunning’ – staat zij vooraan (met hoed).

*foto uit het archief van Eric Vriesinga, de toenmalige voorzitter van
De Drietand (staande tussen de heer en mevrouw Gunning)*

VAN HET SECRETARIAAT

Adresboek (uitgave 2007 incl. supplement)

Dit kan worden besteld door € 7,50 over te maken naar rekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO te Warmond.

Supplement nr. 4

Dit bevat aanvullingen en wijzigingen op het adresboek en wordt u op aanvraag gratis toegezonden.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Digna Hoen-van Doorn (1958)
Adriaan Blaauw (1932)
James Kels (1951)
Karel Palm (1952)
Harco Stapelveld (1943)
Maarten Brinkgreve (1966)
Betty Storm-Polet (1953)
Angela Drilling-Leoni (1940)
Rombout Sark (1983)
Nettie Lapoutre-van Dam (1940)
Hans van de Polder (1953)
Nelly Schneider-ten Rouwelaar (1942)
Menno Sabel (1963)
Marjolijn van der Molen-Sinkeler (1979)
Louis Tas (1940)
Noortje Kuiper-Miskotte (1945)
Bart Molenaar (1950)
Sam Ledeboer (1954)
Kees Blaauw (1935)